

[Hartvig Frisch.]

sig gældende. Det kunde naturligvis for Frilandsmuseet være heldigt, om det var blevet anbragt her i København og i nær Tilknnytning til Folkemuseet, men der kan siges meget ogsaa til Fordel for, at Frilandsmuseet bliver paa det Sted, det er. Det skal jeg komme tilbage til om et Øjeblik.

Foruden den rent videnskabelige Betragtning, der tåler for Lovforslaget, og som bekræftes af Lovforslagets Bemærkninger med de tilføjede Udtalelser fra Direktør Mackeprang, er der ogsaa et andet Synspunkt, som man kunde anlægge, Publikumssynspunktet, og som for os, der skal bestemme den kommende Ordning, er af stor Vigtighed.

Det er klart, at ogsaa naar man tænker paa hele den store Mængde, som skal have Glæde af Besøget paa Museet, kan der siges meget til Fordel for den foreslaede Ordning, hvorefter man anbringer Folkemuseet i Tagetagen til Nationalmuseet. Det er en kendt Ting fra store Samlinger i store Byer i andre Lande, at man er tilbøjelig til en Koncentration, idet den har sine store Fordele. Man finder let Stedet, det kommer til at gaa ind i det almindelige Museumsbesøg, og det vil for Publikum være en Fordel. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det kan skabe den Vanskelighed, at Museumsbesøget bliver uoverkommeligt. En Samling kan faktisk blive saa stor, at det næsten giver Hovedpine at komme igennem den. Man kan derfor kun glæde sig over, at det viser sig i Lovforslaget, at man har paatænkt at indrette en særlig Indgang til Folkemuseet, saaledes at det, skønt knyttet til Nationalmuseet, alligevel vil kunne fremtræde som en Enhed for sig, hvad der for de besøgende, der ønsker en særlig grundig Undersøgelse af Folkemuseet, vil kunne være af stor Interesse.

Jeg vil gerne sige med Hensyn til det Folkemuseum, der nu efter de foreliggende Planer skal indrettes, at man kunde ønske fra et Publikumssynspunkt, at den Ledelse, der nu faar den store Opgave at indrette sig under de nye Forhold, vil have Blikket aabent for, at der med Hensyn til selve Indretningen bør tages et meget stærkt Hensyn til, hvad jeg vil kalde det folkepædagogiske Synspunkt. Det glædede mig i sin Tid ved en Behandling af Nationalmuseumsspørgsmaalet her i Salen at høre et Indlæg fra det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, hvor han i høj Grad gjorde gældende, at det gælder om ved en Museumsordning, at der i selve Anordningen ikke blot

er taget Hensyn til de mange systematiske Rækker og Kasser o. s. v., men at der tillige ogsaa er taget Hensyn til, at den virker rent naturligt folkepædagogisk, saaledes at den opdragende Betydning for de mange besøgende bliver det afgørende.

Det gælder efter min Mening ogsaa i høj Grad netop for Folkemuseet. Der er Faren ikke saa meget de systematiske Kasser, som i Almindelighed for det besøgende Publikum fuldkommen sløver Blikket, men der er Faren, at man lægger an paa, om jeg saa maa sige, mere at vise Møbelkultur end at vise folkelig Kultur.

Jeg tror, man kan sige, at naar man betragter vor Museumskultur gennem et vist Udsnit af Aar, fra Enevældens Tid, da Grundlaget for dette Museum blev skabt, og gennem den Tid, vi derefter har gennemlevet, under den frie Forfatning, indtil nu, vil det neppe være urigtigt at sige, at den gamle Enevældes Tids Betragtning var Kuriositetens Betragtning; Kunstkabinetet, der var Kernen for Museet, var typisk for den Tids Betragtning af disse Ting, man tog dem som Kuriosa. Saa kom den frie Forfatning og hele den nationale Strømning, og den Betragtning, som blev anlagt af Borgerskabet, der kom til Herredømmet, var den nationale Betragtning; da rykkede det Synspunkt ind, at det har national Værdi at samle disse Ting, og at de bør opstilles under Hensyn til at fange Blikket og tiltale Sindet ud fra et nationalt Synspunkt.

Jeg tror, jeg tør sige, at i den Tid, hvori vi nu lever, er baade Kuriositeten og det rent nationale Synspunkt — selv om disse Betragtninger altid vil have en vis Interesse — alligevel ved at rykke i Baggrunden, der er neppe Tvivl om, at det for vor Tid afgjort bliver det sociale, der for et Museum bliver det afgørende, det er det, jeg kalder et vist folkepædagogisk Hensyn.

Naar man ser Udlandets Museer, ser man, at det, man specielt vil vise ved Folkemuseer, er ikke disse Kuriosa, det, man kan kalde Møbelkulturen, Interiører, der opstilles med visse sjældne Genstande; Opstillingerne skal være saadan, at de giver Indtryk af Folkets Liv, som det var den Gang. Og der vil det utvivlsomt være i vor Tids Aand, med hele den Betydning, Arbejderklassens sociale og økonomiske Forhold har faaet, at det bliver Folkets Liv i Fortiden, set ud fra et økonomisk og socialt Synspunkt, der vises, saaledes at man ikke nøjes med de enkelte Genstande, henstillede til Beskuelse, men saaledes at det er Ledelsens Sag paa en folkepædagogisk Maade at faa disse Ting anbragt, saa at de giver et